

Rádio Svobodná Evropa

Mladší generace už často vůbec netuší, o co se jedná. Možná si myslíte, že to pro nás není aktuální, ale to se mýlíte. Není to tak dávno, co jsme tady v Česku tajně ladili Svobodnou Evropu, abychom slyšeli pravdu. A není to zas tak daleko, kde ji stále potřebují.

Od roku 1951 se snaží Rádio Svobodná Evropa (Radio Free Europe) pomáhat lidem v zemích, kde vládne diktatura, komunismus nebo jiné nesvobodné režimy. Vysílá objektivní informace, o kterých tito lidé často nemají ani tušení. Vzniklo v Mnichově, a i přesto, že se komunisté snažili vysílání mařit rušičkami, tak si ho možná někdy nalamali i vaši rodiče nebo prarodiče. V současnosti už nevysílá ani tolik do Evropy, spíše do východnějších zemí, jako například Bělorusko, Pákistán nebo Írán. Centrální sídlo celé instituce je v Praze, nedaleko Olšanských hřbitovů. A proč zrovna tady? Na to jsme se už mohli sami zeptat paní průvodkyně.

22. ledna se totiž před velkou rozlehlou pevností na kraji Prahy sešla skupinka dětí. Byli to někteří členové DRDS, starší deseti let. Poté, co se pokusili do edirolu Tomáše Černého popsat, kde jsou, se vypravili dovnitř. Na budově byl nápis Rádio Free Europe/Rádio Liberty.

Prošli jsme recepcí, která připomínala odbavovací systém na letišti, a ocitli se v jiném světě. Takové město uvnitř města. Procházeli jsme budovou, viděli jsme mnoho kanceláří, televizní studio, mozek Svobodné Evropy, a nakonec jsme došli do studia. Bylo to skládací studio, aby se mohlo přemísťovat, ale přítom v něm bylo všechno, včetně všech přístrojů a zvukotěsných stěn. Jen trochu zlobila klimatizace. Tam jsme měli možnost natočit rozhovory s lidmi, kteří pocházejí ze zemí, kam Svobodná Evropa vysílá, naučili se česky a snaží se, nejen své vlasti, pomáhat. Všichni tři byli moc milí a ochotní. Pán z Kosova, mladá paní z Tatarstánu i paní z Ukrajiny.

Kromě tužek a bločků jsme si z návštěvy Rádía Svobodná Evropa odnesli ještě něco. Nemohu mluvit za všechny, ale určitě nejsem jediná. Jsem ráda za to, kde žiju, kvůli bezpečí a svobodě. A jsem hrdá na to, kde žiju, protože tu máme takovou instituci, která pomáhá ostatním. Ale dost filosofování. Bločky a tužky byly taky super. :) **MaLui**

„Oni dále budou mít všechny zbraně a všechny druhy policie, a my budeme mít jen prostředek slova. Ale i když všechna hmotná přesila je na jejich straně, přece jsou neklidní. Neboť, ať jakkoli jsou zaslepení, nemohou nevědět, že si počínají proti přirozenosti národa a proti samé přirozenosti lidské.“

Ferdinand Peroutka, zahájení vysílání Svobodné Evropy 1.5.1951

Sešli jsme se před budovou Rádía Svobodná Evropa. Po pár minutách zmateného obcházení objektu jsme nakonec našli správný vchod. Jen malý osobní postřeh, už jen když jsem viděl vrátnici, tak na mne naskočil pocit lehké nervozity. První věc, která se musela udělat, se týkala pouze osob starších 15 let, a to odevzdat doklady o jejich totožnosti. Dále vyndat veškeré zbraně, kterými bychom někoho mohli ohrozit na životě. A díky Tomáši Černému se v naší skupince začala ozývat slova jako semtex a různé druhy výbušnin, které jsou těžko zjištělné rentgenem nebo policejními psy. Poté si nás převzal pan Jeremy Bransten, myslím, že si nemusíte domýšlet, čím je to otec. Poté nám bylo vysvětleno, čemu se RFE od doby vzniku až po současnost věnuje. Krátce se vám to pokusím vysvětlit. Samozřejmě to v dnešní době není už jen rádio, ale RFE se zaměřuje i na sociální sítě, živá televizní vysílání atd. Ale to hlavní, co je posláním RFE, je vysílání pravdivých informací do zemí, kde jsou tyto informace upravovány, jak se to hodí vládnoucím politickým stranám. Poté jsme si prošli část areálu. Dámy a pánové, sotva co jsme vyjeli do třetího patra, tak jsme málem omdleli. Když jsme vystoupili z výtahu a přistoupili k oknu, podívali jsme se dolů a tam ...obrovské atrium, které tvoří střed budovy. Když jsme to poprvé viděli, tak jsme si vzpomněli na tajné základny CIA, které můžeme vidět ve filmech. Ale to jsme ještě netušili, co nás čeká dále - ROZHOVOR!!! Ale pozor, nebyl to jen takový obyčejný rozhovor, byl to rozhovor se třemi redaktory RFE. A musím uznat, že to jsou lidé, kteří mají rozhled. To bylo neuvěřitelné, jak jsou tito lidé nabiti životním optimismem. A pak nás čekala návštěva vysílacího studia zpráv RFE... taky něco neskutečného. A to je z dnešního dne všechno, jsem rád, že jste si přečetli toto vydání Dispressu a už se těším na další vydání.

dis-
book

Dočetl jsem knihu, která se jmenuje: Chata v Jezerní kotlině. Je to o klukovi jménem Pavel, který byl známý jak v ulici Zátíší, kde bydlí, tak i v celém městě. Jeho otec je boxer, který porazil nejsilnějšího boxera jménem Evans, a tak se stal nejznámějším Pavlův otec. Po několika letech Pavlového tátu pozval na duel ně až tak známý boxer.

Jmenoval se Carpi. Pavlův táta nepočítal se svým stářím, a tak chtěl ukázat, že je furt tak silný, jako když bojoval proti Evansovi, a proto šel do ringu. Když už byla plná celá hala, Pavlův táta poprvé viděl Carpiho. Mladý a silný boxer už na Pavlova tátu čekal v ringu. Hra už začala. V prvním kole se Pavlův táta hodně držel, ale při druhém kole už to nedal. Vždy po několika minutách se chytil za srdce. Potom byl už úplný konec, kdy se Pavlův táta naposledy chytil za srdce a padl na zem. Carpi si zalezl do svého koutku a čekal, co se stane. Do ringu přiběhli doktoři, a dokonce i Pavel, protože to všechno viděl. Nikdo nevěděl, co se Pavlovu tátovi stalo. Pavel byl úplně zdrcený, když zjistil, co se s jeho tátou stalo. Ještě v ringu zjistili, že Pavlův otec umřel na ochrnutí srdce. Hned další den nato, se Pavel s jeho maminkou odstěhovali do mamincinyho rodného města, kde Pavel další den našel nádhernou roklinu. Bylo tam všechno. A podle jezera, které tam taky bylo, tuto oblast pojmenoval JEZERNÍ KOTLINA. JoGr

O jednom z nás

Sam Budiman

Sam je inteligentní, usměvavý a sportovní typ. Také je dobrým hercem DRDS. Je mi velmi sympatický, proto jsem se s ním chtěl po svém příchodu do DRDS seznámit. Je jedním z mála ze souboru, s kým lze mluvit o současném průběhu české i zahraniční fotbalové ligy a o sportu vůbec. Oba dva fandíme SK Slávií Praha, takže i tohle nás spojuje.

Je také vytrvalý. Na letním táboře jsme hráli fotbal a Sam i přes mnohá zranění vystřílel hattrick. Líbilo se mi, že to nevdal a s týmem zvítězil.

Má skvělého bratra Maxe, který se zřejmě stane druhým Belmontem, protože někde stále skáče, na každého se usmívá a je hlasitý.

Doufám, že i on někdy v budoucnu přijde do DRDS.

VáHu

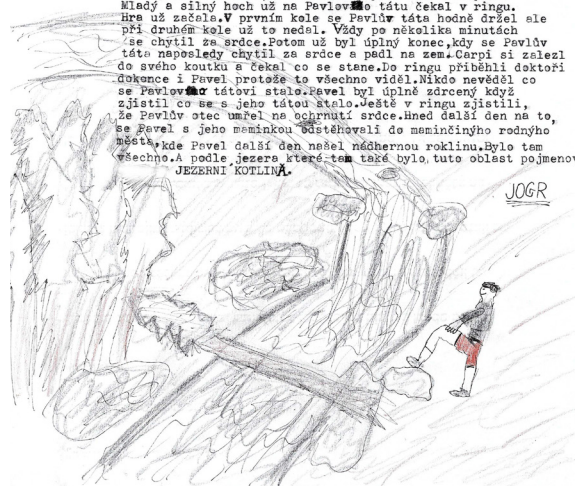
CHATA V JEZERNÍ KOTLINĚ

napsal: Jaroslav Fogler

nakreslil: Merko Čermák

Dočetl jsem knihu která se jmenuje:

Chata v jezerní kotlině. Je to o klukovi jménem Pavel, který byl známý jak v ulici Zátíší kde bydlí tak i v celém městě. Jeho otec je boxer který porazil nejsilnějšího boxera jménem Evans, a tak se stal nejznámějším Pavlův otec. Po několika letech Pavlového tátu pozval na duel ně až tak známý boxer. Jmenoval se Carpi. Pavlův táta nepočítal se svým stářím a tak chtěl ukázat, že je furt tak silný jako když bojoval proti Evansovi a proto šel do ringu. Když už byla plná celá hala, Pavlův táta poprvé viděl Carpiho. Mladý a silný hoch už na Pavlova tátu čekal v ringu. Hra už začala. V prvním kole se Pavlův táta hodně držel ale při druhém kole už to nedal. Vždy po několika minutách se chytil za srdce. Potom už byl úplný konec, kdy se Pavlův táta naposledy chytil za srdce a padl na zem. Carpi si zalezl do svého koutku a čekal co se stane. Do ringu přiběhli doktoři dokonce i Pavel protože to všechno viděl. Nikdo nevěděl co se Pavlovu tátovi stalo. Pavel byl úplně zdrcený když zjistil co se s jeho tátou stalo. Ještě v ringu zjistili, že Pavlův otec umřel na ochrnutí srdce. Hned další den nato, se Pavel s jeho maminkou odstěhovali do mamincinyho rodného města, kde Pavel další den našel nádhernou roklinu. Bylo tam všechno. A podle jezera které tam také bylo, tuto oblast pojmenoval JEZERNÍ KOTLINA.

Premiéra Český rok

Když jsme vyšli na jeviště, byli jsme všichni nejistí a bylo to vidět i slyšet, ale po chvíli jsme se vžili do představení. Měl jsem radost, že tam nikdo tak moc nezapomínal své věty, ale určitě jsem nebyl sám, kdo z toho měl radost. Po představení jsme sklídili velký úspěch, ale velký neúspěch nastal po posledním uklonění. V šatnách nastalo hotové peklo... dávání košil a kalhot na ramínka.

Já osobně jsem skládal tu košili, dokud jsem neztratil nervy a nepoprosil mámu, aby mi to poskládala.

A tak pro mě skončila nejen premiéra, ale i den. **VIČIČ**

pozn. redakce: maminky, babičky a skládací pomocníci mají vstup do šaten zakázán

Natáčíme:

5.– 9. 3. – Souzvuk Do velké krajiny Dudědu

22. 3. – Letecká základna Čáslav

Hrajeme:

14. 3. ...a bolelo nebe – Kralupy nad Vltavou

27.3. 18:00 Do velké krajiny Dudědu a Rebarbora – Malá scéna divadla Minor

28.3. 18:00 ...a bolelo nebe – Malá scéna divadla Minor

Recitujeme:

20.2. 17:00 Pražské poetické setkání – souborové kolo STARS

22.2. 16:30 Pražské poetické setkání – souborové kolo MLS

23. 2. a 23. 3. – Kam zmizel můj strýc, pane prezidente? edukační program České filharmonie a DRDS, Rudolfinum

DRDS

Dismanův rozhlasový
dětský soubor

Dispress číslo 268 připravili:
Luisa Marešová, Milan Němec, Josef
Grec, Viktor Čičvák, Václav Hubka,
Jakub Sejkora, foto Hana Noven-
ková, Antonín Krč, grafika Magdalena
Martinovská